

so Lahi slavili 50letnico svoje ustavo. Častital pa jim je iz drugih držav brž samo mladi Fr. Košut.

Angleško. Katoliški Irci, tlačeni že stoletja od Angležev, vendar le dobijo svojo ustavo. Dotična postava je bila vsprejeta v prvem branju v poslanski in gosposki zbornici.

Rusko. Poljski otroci se bodo znanprej smeli po šolah učiti katekizma v materinščini. — Rusija vzame pristanišči Artur in Van od Kitajske v najem, da dozida železnico od Petune do Arturja.

Turško. Vlada je mnogo vojakov poslala na bolgarsko mejo, ker se bojda ondi zbira vsako pomlad veliko roparjev. Bolgarskega kneza Ferdinanda je že strah pred Turkom in je oni dan bil na Dunaju.

Črnogorsko. Italijanski kralj in kraljica obiščeta na poletje Črnogoro. O tej priliki pride tjakaj najbrže tudi ruski car Nikolaj.

Špansko. Vlada si močno prizadeva, da ohrani severoameriške Zedinjene države pri dobri volji. — Na Filipinskih otokih je spet nastal punt; puntarji so ubili 53 španskih vojakov.

Cerkvene zadeve.

Knezoškofu Jakobu v slovo!

(Iz Ljubljane, koncem svečana).

(Dalje.)

Novo sveže življenje se je začelo v duhovskih krogih po katoliškem shodu zlasti zaradi te izjave. Sicer je bila že poprej kranjska duhovščina s svojim ljudstvom dobro organizirana; a ta organizacija je z isto izjavo dobila tako rekoč svoj pečat. Ni čuda torej, da so po katoliškem shodu, ko je liberalna stranka škofa ostudno napadala, dohajale knezoškofijstvu od vseh strani zahvalne zaupnice od občinskih odborov. Tedaj se je natočevalo, da so najete; a bile so le srčni izraz zahvale neustrašenemu višjemu pastirju.

Duh, katerega je vzbudil katoliški shod, se je raznesel v resnici, kakor je neki govornik na shodu željo izrekel, po celi deželi, do zadnje kmečke kočice, kakor se veliko soboto blagoslovljeni ogenj prinese v vsako pošteno slovensko hišo. In ta duh, duh pravega, neprikritega, neustrašenega katoličanstva ter duh neomahljive ljubezni do naroda se je ohranil i v ljudstvu; ta »blagoslovljeni ogenj«, zažgan na prvem katoliškem shodu največ po prevzvišenem knezoškofu ljubljanskem, se razžarja še vedno bolj, vedno dalje širom slovenske zemlje. Vse versko in društveno življenje se je poživilo in okrepilo.

II.

Kranjci smo znani kot bogoljubljen, pošten narod. Pa vendar je v zadnjih desetletjih tudi pri nas versko življenje zelo hiral in pešalo. Po tujem vplivu je trpela tudi duhovščina in ljudstvo. In kar je bilo najbolj žalostno, najbolj nevarno: mi tega nazadovanja, omahovanja niti čutili nismo, ker se je ves ta kritičen proces vršil pod krinko — naprednjaštva!

Morda jeden ali druga teh mojih besed ne ume v polnem obsegu. Zato hočem navesti par fakt. Opomnim pa, da nikakor ne maram na troške pokojnikov povzdigovati sedanjih mož. Zapišem le javno tajnost, katera se je že marsikdaj izgovorila, čeprav ne vselej brez ugovaranja.

Posezimo le za kakih 70 let nazaj, ko smo se jeli Kranjci duševno dramiti in gibati. Slavni škof Wolf je vodil ljubljansko škofijo skoro 35 let. Mnogo se mu ima zahvaliti kranjska dežela, še več pa ljubljanska škofija, kateri je bil nedosežen mecenat. Bil je res dober, blag mož, navdušen za vse najboljše; a on je delal le na zunaj, duha v škofiji pa ni znal prenoviti in poživiti. Leta 1858., torej le nekaj mesecev pred svojo

smrtjo je rekel ta velezaslužni 76 letni cerkveni knez, povrnivši se z Dunaja od škofijskega zborovanja domov v svojo stolico: »Zdaj se le vem, kaj se pravi biti katoliški škof!« Sivi starček je bil užaljen sam nad seboj.

Kako naj umemo to čudno izjavo? Pomislimo, v kaki dobi je bil škof Wolf s svojimi sovrstniki vzgojen, in potem nam je vse jasno. Bili so to žalostni časi, ko je bila svetna vlada vse, cerkvena pa prav za prav nič, ko je cerkev robovala tudi v Avstriji. Še pred petdesetimi leti je rekel neki ljubljanski bogoslovski profesor bogoslovcu, ki ga je prosil, naj mu nasvetuje kako knjigo za studiranje cerkvenega prava: »Kaj pa hočete s cerkvenim pravom? To vam nima v kaj služiti. Studirajte raje civilno pravo, to je za nas, torej tudi za vas!«

Tako je govoril bogoslovski profesor v Ljubljani še pred 40 leti, torej proti koncu Wolfovega škofovanja! Ta slučaj pove več, nego cele strani obsežna razprava.

Ali prehudo tega ne smemo soditi. Da je vladal tak duh med nami, bilo je čisto naravno po toliki in taki odvisnosti od vlade, in tudi škof Wolf je smatral kot svojo vestno dolžnost, da se klanja in streže, svetni vladi. Da pa je cerkev pri tem mnogo trpela, on tega ni vedel ni. In ko bi mu kdo povedal, ne bil bi verjel. Še le po marsikaterem zborovanju škofov, med katerimi so bili možje a la Rauscher, Rudigier itd., odprle so se mu oči, da je spoznal svojo zmoto. A tega mu ne smemo in ne moremo nikakor šteti v zlo. Bil je mož svoje dobe! Ne da bi kratili njegove velikanske zasluge, moramo reči o njem: Bil je blag mož, radodaren nad vse mere, navdušen za dobro stvar, bil je — vesten uradnik, po svojem duhu ni bil apostolski mož.

Škof Vidmar je bil jednako vrl, delaven, razborit duhovnik. A tudi on ni bil brez hibe, katero opazamo na Wolfu. Razven tega on tudi ni bil diplomat. Saj je še sedaj splošno znano, kdo je tedaj škofijo vladal, kdo predstavljaj kaplane, oddajal župnije itd. Zato je mož odstopil, ker je videl, da ne gre vse prav. Pomagati si ni znal, svetovati pa si ni pustil.

Sledil mu je Pogačar, vsem se v najboljšem spominu. Bil je iskren Slovenec, jako izobražen, eleganten mož, ki je bil pa tudi le preveč pristopen tujemu, necerkvenemu vplivu, in poleg tega tudi v delovanju zelo samostojen. Delal je zlasti na to, da bi njegova škofija na zunaj imponirala, a da so ji moči pešale, tega ni hotel opaziti. Priznal pa je to, predno je zatisnil svoje oči. V semenišče je sprejemal izključno le maturante; abiturijentov brez mature ni hotel sprejemati. Ker pa se maturantov ni dovolj oglašalo, jelo je kmalu število duhovnikov padati; in začela je zevati tista mučna praznота v duhovnem pastirstvu, katero še sedaj bridko čutimo.

Čudno se nam mora tudi zdeti, da so škofu Pogačarju ugajali novi avstrijski šolski zakoni, katere je ostro obsodil sam Pij IX. Ko je bil nekda na kanonični vizitaciji v neki večji župniji, omenil je v zasebni avdijenci tamošnjemu župniku šolske zakone ter markiral svoje stališče njim nasproti. Župnik, jako delaven, goreč in vzgleden duhovnik, pa mu je tudi brez ovinkov povedal svoje mnenje. Prišla sta si navskriž in skoro dve uri samo o tem debatirala in sicer v ne prav mirnem dvogovoru.

Istina je, katero vsi poznamo, da se je na Kranjskem liberalizem uprav za Pogačarjevega vladikovanja najbolj razširil in ojačil. Mnogi vrli in izkušeni duhovniki so z žalostjo zasledovali ta razdirajoči proces. Zato so s strahom pričakovali, kaj pride za Pogačarjem. Poznali so kanonika dr. Gogalo, da je to mož, po duhu do cela nasproten Pogačarju; zato so si ga tako iskreno želeli kot škofa, zato so tako žalovali po njem in s strahom pričakovali, kdo bo njegov naslednik.

(Dalje prihodnjic).

Mili darovi za družbo vednega čiščenja: Loka 35 fl., Črešnjice 2 fl. 50 kr., Podgorje 6 fl., Sv. Jurij pod Taborom 50 fl., Šmarje 35 fl. 11 kr., Sv. Ilj pri Turjaku 15 fl., Pernice 9 fl. 80 kr., Sv. Ana na Krembergu 14 fl. 40 kr., Studenice 10 fl., Sv. Križ nad Mariborom 5 fl., Reichenburg 32 fl. 82 kr., Artiče 5 fl. 20 kr., Zibika 7 fl. 98 kr.

Pri tej priložnosti se opomni, da se imajo imena novih družbenikov vsako leto enkrat naznaniti vodstvu družbe v Mariboru, da se upišejo v matično knjigo, sicer ne bi bili deležni svetih odpustkov in duhovnih dobrot bratovščine.

Gospodarske stvari.

Kako shraniti poletne sadeže za zimo?

(Konec.)

O zelju smo že govorili, da se splošno v jeseni zreže in shrani v kad, da se skisa. Skoraj enako delajo po nekod z repo. Nekako do Svečnice je sproti v škaf naribajo, pridevajo za časa nekaj kvasu, da se prej skisa in ko se ta porabi, nariba se v novo. Kadar pa začne na spomlad repa puhla postajati, tedaj se je pa nariblje v kako majhno kad, da je še v poznej spomladi moči jo rabiti za prikuho. Treba jo je naribano močno potlačiti, zraven pa čvrsto soliti, da izpusti obilno vode in ne gnije.

Ako še enkrat priporočamo, da se morajo vsi pridelki, kakor krompir, repa, posebno še korenje spraviti kolikor mogoče suhi in shraniti v kleti na suhem, primerno toplem prostoru, smo tako glavne sadeže po moči ohranili. Ta skrb nam je potrebna, ker le-ti nam dajejo celi čas dolge zime mnogo živeža, kar bi z drugim težko nadomestili.

Izbirčen želodec pa večkrat ni zadovoljen z navadnimi pridelki, nego, vsaj ob važnih prilikah in praznikih poželi kaj posebnega. Zlasti se mu ljubi takrat — po zimi — kaj poletnega za prigrizek. Skusili bomo tudi njemu ustreči po možnosti, za kar nasvetujemo sledeče skušnje.

Nekateri shranijo v jeseni, ko začne zmrzovati, ostale drobne in zelene kumare v močnem kislu, kjer lahko počakajo do spomladi. Marsikomu je takšna kumara — brez vseh priprav — jako priljubljena jed.

Drugi pa znajo po navadi narezane in napravljene kumare tako okovariti, da počakajo celi čas zime. Za to pa je treba več pogojev. Prvič se morajo kumare napraviti — najbolje v domačem — pa močnem kislu in z oljem precej zabeljene. Prvi in drugi brani, da zrak ne upliva veliko na mešanico, katera se mora še posebej dobro v kako temno posodo zapreti. Ta naj se postavi v kak teman kot v kleti in ako se rabi, vselej spet skrbno zapre. Tako nam ostanejo zveste kumare še dolgo časa zime, da jih rabimo po volji.

Blizu enako se lahko pripravi druga jed za zimo, kakor fižol v stročju itd. Saj takšne prikuhe ob nenavadnih prilikah pogosto dobivamo od daleč in drago, zakaj ne bi si jih pripravili doma? Treba le naše gospodinje opozoriti na to, katere navadno niso preveč trdosrčne v pripravljanju raznih jedil.

Še nekaj bi bil skoraj pozabil omeniti. Med okusnimi prikuhami zavzema zlasti za nežnejši spol prvo mesto omaka od brusnice (*Vaccinium Vitis idaea*). Ta raste navadno ob podnožju najvišjih gor in planin, ter je zelo podobna navadnim črnicam (borovnicam). Nje kiselkaste jagode se oberó, čedno prebrane skuhamo in dodá se jim sladkora, da je vsa zmes precej sladka. Ta se shrani potem v zaprtej posodi in bolj hladnem prostoru ter je lahko celo zimo kot mehka, ženskam priljubljena prikuha.

Ko smo tako prelistali vrste naših domačih jedil, katere se že skoraj same priporočajo za porabo, ne smemo še pozabiti raznega drobiža, sicer neznatnega, a vendar potrebnega za dom in v kuhinji. Tukaj menim,

kako treba iz vrta v klet presaditi peteršilj, šnitlek, in drugo zelenjad, kjer na srednje gorkem in svetlem prostoru nam skozi celo zimo lahko služi, kot okusna primes. Seveda je za to treba nekaj dela in skrbi, brezi katerih se sploh ničesar ne opravi.

Pohorski.

Sejmi. Dne 11. marca pri Sv. Magdalen v Mariboru. Dne 12. marca v Selnici ob Dravi, pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju, pri Sv. Juriju ob juž. žel. in v Poličanah (za svinje). Dne 15. marca v Arvežu in Zdolah. Dne 16. marca v Vitanju, Celju in v Imenem (za svinje). Dne 17. marca v Lembergu, na Rečici, v Trbovljah, Podčetrniku, na Bregu pri Ptuj (za svinje) in v Čmureku. Dne 18. marca na Ptujski gori, pri Sv. Trojici v Slov. gor., na Vidmu ob Savi, v Slov. Gradcu in v Ljubnem.

Dopisi.

Iz Gradea. (Izjava) slovenskih deželnih poslancev štajarskih v zadevi vseučilišča v Ljubljani se glasi: Z ozirom na dogodke na raznih avstrijskih vseučiliščih in glede na predlog, stavljen v dež. zboru kranjskem zaradi ustanovitve vseučilišča v Ljubljani, sklenili so slov. dež. poslanci štajarski s posebno deputacijo predložiti ministerskemu predsedništvu na Dunaju naslednji klubov sklep: Uvaževaje, da kulturni napredek slovenskega naroda zahteva ustanovitev vseučilišča, na katerem se prednašajo razne stroke v slovenskem jeziku; da je izobrazba sposobnih močij na tako urejenem vseučilišču bistveni pogoj za izvršitev ravnopravnosti slovenskega jezika v šoli in uradu; da na obstoječih vseučiliščih v sedanjih razmerah takova izobrazba sposobnih močij ni mogoča, ker se na teh vseučiliščih nasprotuje uvedanju slovenskih predavanj; da silijo kulturne, jezikovne in politične razmere južnih dežel avstrijskih sploh k ustanovitvi novega vseučilišča, na katerem bi se oziralo na jezikovne potrebe istih v prikladnem naravnem središču, katero je jedino le glavno mesto Kranjske Ljubljana, in to posebno zaradi tega, ker se je pokazalo, da ni mogoče nemškemu dijakom iz teh dežel posvetiti se redno in nemoteno študijam na vseučiliščih, katera so isti dosedaj obiskovali, kakor je to razvidno vsled silovitih dogodiljav iz najnovejšega časa, se visoka c. kr. vlada nujno pozivlje, da kakor najbolj hitro mogoče prične z ustanovitvijo vseučilišča v Ljubljani za sedaj z bogoslovno, modroslovno in praveslovno fakulteto, na katerih bi se primerno oziralo na slovenski, hrvaški in italijanski jezik.

Gradcu, dne 25. februarja 1898.

Dr. Ivan Dečko, dr. Fran Jurtela, Mihael Lendovšek, Franc Robič, dr. Fr. Rosina, dr. Josip Sernec, Ivan Vošnjak, Josip Žičkar.

Iz Vojnika. (Kako trški Nemci obhajajo svoj god?) O pustu, pravimo, imajo norci svoj god. Ta dan že od nekdaj slavno obhajajo vsi, ki spoznajo »Pusta« za svojega patrona. Posebno kar je nekaterih mladih ljudi, se jim takrat rado po glavi vrti.

Pri nas v trgu je pa to vse drugače. Pri nas so noreli stari ljudje. In kedar so naši Nemci obhajali pust? Drugod imajo norci v terek pred pepelnico svoj god. Toda naši Nemci so v svojih koledarjih v sredo našli svoj god zaznamovan. Na pepelnično sredo so namreč najbolj letali in piskali po trgu.

»Menda so vaši Nemci bolj zabitega plemena, da ne vejo, kedar je pust«, bi znabiti kdo znal misliti. Da jim res nekaj v glavi manjka, to so pokazali na pepelnico. Pa čudno je le to, da so bili ti norci občinski odborniki. Skoraj vsi so bili zastopani. Zvo- nec jim je nosil Franc Zottl, županov namestnik. Za njim so divjali: Jekel, Permoser, Kleinsrot, Jošt in še drugi občinski odborniki. Oblečeni so bili v razne cape. Nekatere so bile kikljam podobne. Zottl je imel dolg

papirnat nos in ženski klobuk na glavi. V glavo mu pa nisem videl. Morda je bila slama notri.

Se neko posebnost imajo te maskude, namreč to, da so vse že bolj priletni. Franc Zottl je star že čez 50 let, drugi ne veliko manj. Zato sem res strmel, ko sem jih videl tako brez pameti po trgu dirjati in divjati. Mislim sem si: »Vsem manjka eno kolesce v glavi, Zottlu pa menda dve.«

Zdaj sem spoznal velikanski razloček med slovenskimi in nemškimi tržani. Slovenec ima pač le vedno glavo na pravem mestu, pri nemškutariji je vse zmešano. In to si za bodoče občinske volitve dobro zapomnimo! Proč s pustnimi norci! Kmet.

S Teharjev. (Pred volitvami.) Kakor povsod drugod, posebno pa na Spodnjem Štajarskem, zedinjajo se tudi pri nas nemčurji in socijalni demokratje — zlasti sedaj, ko se bližajo volitve za občinski odbor. Da jih vidiš, kako se pehajo mokračji za svoje bratce nemškutarje! Da se tisti Tinč, ki je bil, če prav velik posestnik, vendar zadnjič kandidat socijalistov — tisti Tinč, ki je pred tremi leti s polnim mehom deloval za slovensko-katoliško stranko, pa komaj izvoljen prav po moževsko odpadel in pobegnil k nasprotnikom — da se tisti »mož« toliko znoji in kolobita okrog za združene mokračje in nemškutarje, da bo gotovo par novih črevljev raztrgal, to ni nič čudno. Čudneje je to, da se nekateri razumni močje še ne morejo zavedeti, kako bi prav volili; da še ne razvidijo, da bi samo mokračem in brezvernim in slabovernim ljudem pomagali, če bi ostali doma ali celo nam nasprotno volili. Radovedni smo, kako bo letos volil jeden cerkveni ključar, ki je sicer resen mož, pa se je dosedaj držal naših protivnikov. Trudijo se nasprotniki, kolikor morejo. Lažejo tako, da je že več kakor grdo, da bi preslepili volilce. Trdijo na pr. da je neki dosedanji odbornik, če prav premožen, dal plačati za svojega bolnega sina v bolnici (špitalu) stroške iz občinske blagajnice — kar je ostudna laž. Pripovedujejo čudno pripovedko, da je okrajni glavar ukazal s pisanjem č. župniku, da mora voliti nemškutarje in mokračje. Kdo se ne bi smejal, če slíši take neumnosti! In takih rečij se trosi vse polno okolo. Hvala Bogu, da ima laž kratke noge in da so naši močje prepametni, da bi takim norostim verjeli.

Stvar je pač taka: Kar je katoliškega in slovenskega, bo z nami — kar je pa socijalistovskega in nemškega, bo pa zoper nas. Če to premisli, se poštenemu in razumnemu možu ni težko odločiti. Zato bo pa tudi zmaga na naši strani.

Od Nove cerkve. (Veselica.) Ono nedeljo je imelo naše slov. kat. bralno društvo veselico. Po večernicah smo se zbrali v okinčani društveni sobi v precejšnjem številu. Pevci zapoje pesem »Hej, Slovenci« s spremljevanjem slavne češke godbe. Pri predstavi so pokazali naši diletantje-igranci, da imajo dokaj zmožnosti. Rešili so svojo ulogo častno. Dasi ko nastopili prvokrat, zagotovili so si ugoden utis pri občinstvu. Obilo smeja je povzročil zlasti nastop pisarja Zverige v šaloigri: »Kje je meja«.

Žal, da je še vse premalo zanimanja za društveno življenje. Mnogi ne vedo, kaj je naše društvo, kakšne važnosti so dandanes bralna društva, ali pa se jim mili onih novčičev, ki jih vplačujejo društveniki. Ne pomislijo pa, da jim društvo ponuja za to obilne duševne in gmotne koristi. Tukaj si bistrimo um s čitanjem dobrih in koristnih časopisov in knjig. Tukaj se razgovarjate — omenjal je v navduševalnih besedah g. govornik — gospodarji ob nedeljah in praznikih pred in po službi božji o tem in onem, kar ste brali, kako se vam je zavedati svojih pravic, kako vam je napredovati v gospodarskem oziru. Viribus unitis — v združenju je moč, to je geslo našega svetlega cesarja, ki obhajajo letos petdesetletnico svojega vladanja.

K sklepu je zapel naš vrli mešani zbor

krasno Vilharjevo: »Bledi mesec« iz pesmarice družbe sv. Mohorja. Zadovoljni smo zapuščali društveno sobo, želeč, da se kmalu zopet snidemo v obilnejšem številu.

Iz Žalca pri Celju. (Kmetijska zadruga). Kakor smo že lansko leto poročali, osnovala se je pri nas »Kmetijska zadruga za spodnje Štajarsko, vknjižena zadruga z omejenim poroštvom v Žalcu«. C. kr. okrožno kot trgovinsko sodišče v Celju je z dnem 12. svečana t. l. vknjižilo to zadrugo v zadrugni register, in z dnem 1. marca pa je začela zadruga svoje delovanje.

Zadruga ima namen, da posreduje pri kupovanju in pri prodaji, v vseh strokah kmetijstva, to je v poljedelstvu, gozdarstvu, živinoreji, vinarstvu, sadjarstvu, čebelarstvu in mlekarstvu, da se vse potrebe kmetijstva naročajo iz prve roke, ker se dobe boljše in ceneje, in da se prodajajo vsi pridelki kmetijstva skrbno na odjemalce po možno najboljši ceni. Dalje bode zadruga skrbela, da si kmetovalci zavarujejo vse kmetijske pridelke na polju in v shrambi zoper elementarne nezgode, da dobijo v sili posojilo, da dobijo praktičen in teoretičen pouk v kmetijstvu. Sploh je skrb zadruge delati na to, da se kmetijstvo povzdigne in otme pogina.

Ker pa bode zadruga le za svoje ude prevzela vsako posredovanje, zato je želeli, da pristopijo vsi kmetovalci in posestniki k tej zadrugi, ker le v skupini je moč, le v edinosti se da kaj doseči. Na pr. recimo, da je pri zadrugi 1000 kmetov, katerih poprečno vsak ima 10 m. centov pšenice prodati. Vsak za sebe ne more lahko svoje pšenice dobro prodati, ker jo kupi od njega prekupec, kateri pa mora dobiček imeti. Če pa je 1000 kmetov združenih in vsak ima 10 m. centov pšenice ter naznani to zadrugi, je to 10.000 m. centov skupaj, to je že svota, za katero bode prav rad poprašal vsak veletržec ali mlinar. Vsa pšenica se bode od zadruge očistila, in čista lepa, skupno drago prodala za kmete, kateri bodejo veseli lepega dohodka.

In kakor ta primera, tako je z vsemi drugimi poljskimi, gozdnimi, vinskimi, sadnimi in živinskimi pridelki. Le na kmetih je torej ležati, da si opomorejo. Kdor hoče ud zadruge postati, mora se za to pismeno ali ustno pri odboru v Žalcu oglasiti in uplačati enkrat za vselej 4 krone, in vzeti vsaj eden delež za 12 kron, kateri pa se obrestuje s 3%, in ostane last uda, ter more istega vzdigniti, kedar hoče. Torej nobene zgube, le dobiček morejo imeti udje te zadruge. Vso slovensko inteligenco na spodnjem Štajarskem pa prosimo v imenu naroda, da gredo z dobrim izgledom naprej. Vsak ud dobi zadrugno knjigo in pa pravila, iz kojih lahko razvidi veliki pomen te zadruge. Tudi se bodejo pravila po vseh naših časnikih razglasila.

Razne stvari.

Domače.

(Cesarski namestnik.) Ko je Gaučevo ministerstvo odstopilo, so veliki časniki takoj poročali, da naš cesarski namestnik, markí Bacquehem, vstopi v Thunovo ministerstvo. Hvala Bogu, da se to ni zgodilo, sicer bi dobili barona Heina za namestnika. Desetkrat gorje nam Slovencem, ako kdaj baron Hein zasede namestniški stol štajarski!

(Najdražji list) je »Slov. Gospodar«, pa samo za Nemce. Le čujte! Nedavno si je neka nemška gospa v Vojniku nalašč najela voznička, da se je vozila v Celje in si kupila naš list pri g. Emi Willing, Gosposke ulice št. 28. Res, drag list!

(Velikega avstrijskega romanja) v Palestino ali Sveto deželo o veliki noči se iz lavantinske škofije udeležita veleč. gosp. Fr. Dovnik, dekan v Gornjem gradu, in čast. gosp. Jožef Zidanšek, profesor bogoslovja v Mariboru.

(V brezimnem listu) na mozirsko županstvo žugajo slinavi mokračji ne samo s